

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym do Sądu Rejonowego w Głubczycach dnia 27 grudnia 2018 roku powód (...) domagał się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego B. L. kwoty 2.320,43 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Roszczenie powoda wynikało z umowy pożyczki, z której pozwany nie wywiązał się, a którą to wierzytelność powód nabył na podstawie przelewu wierzytelności. Na kwotę dochodzoną pozwem składały się następujące sumy: 984,80 zł należności głównej; 67,99 zł odsetek umownych liczonych przez powoda; 626,61 zł odsetek karnych; 641,03 zł tytułem opłat związanych z realizacją umowy między (...) Finanse Sp. z o. o. w W. a pozwanym.

Pozwany nie stawił się na termin rozprawy pomimo prawidłowego zawiadomienia, nie żądał przeprowadzenia rozprawy podczas swojej nieobecności, nie złożył w sprawie żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Umową z 22 maja 2014 roku zawartą z (...) Finanse Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. B. L. otrzymał pożyczkę na następujących warunkach: kwota do wypłaty 1.000, kwota pożyczki 1.000 zł, łączne zobowiązanie 2.099,84 zł, odsetki 96,64 zł, na okres 60 tygodni z (...) 17,4 % zgodnie z § 1 umowy pożyczki. Opłata za obsługę pożyczki w domu wynosiła 1003,20 zł zgodnie z § 2 umowy pożyczki.

Dowód: umowa pożyczki k. 38, regulamin k. 39-39v.

Umową cesji z 13 kwietnia 2018 roku powód (...) nabył od (...) Finanse Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością należność przysługującą ww. od B. L., na którą składały się należność główna 984,80 zł; koszty dodatkowe 641,03 zł; odsetki 626,61 zł.

Dowód: wyciąg z listy dłużników k. 20, 35, umowa cesji k. 10-11v

Wezwaniem z 13 czerwca 2018 roku pozwany został wezwany przez powoda do zapłaty kwoty 2.268,90 zł

Dowód: kserokopia wezwania do spłaty zadłużenia k. 8

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. Wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało przy tym o uwzględnieniu powództwa w całości. Z przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wynika bowiem, że sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W przedmiotowej sprawie twierdzenia faktyczne powoda dot. prowizji budziły jednak uzasadnione wątpliwości Sądu w świetle dokumentów załączonych do pozwu, co w konsekwencji skutkowało jedynie częściowym uwzględnieniem powództwa.

Nie ulega wątpliwości, że stroną pozwaną z pierwotnym wierzycielem łączyła umowa pożyczki, o której mowa w art. 720 k.c. Zgodnie z tym przepisem przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Głównymi świadczeniami stron w przypadku umowy pożyczki są: po stronie pożyczkodawcy udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu, a ze strony pożyczkobiorcy, zwrot tych środków. Umowa pożyczki co do zasady może być zarówno umową odpłatną, jak i nieodpłatną. W przypadku zawarcia przez strony odpłatnej umowy pożyczki,

wynagrodzenie pożyczkodawcy winno być wyraźnie określone w umowie, przy czym zwyczajowo formę wynagrodzenia za korzystanie z cudzego kapitału stanowią odsetki ewentualnie zapłata prowizji.

Z istotą pożyczki sprzeczne jest „przeniesienie” na rzecz pożyczkobiorcy sum pieniężnych, których w rzeczywistości nigdy on nie otrzymuje, a które automatycznie zostają zaliczone na poczet związanych z pożyczką kosztów i opłat lub umów dodatkowych. W wyniku tego pożyczkobiorca jest zobowiązany do spłaty znacznego zobowiązania, nie otrzymując przy tym na własność żadnych środków pieniężnych. Taką konstrukcję umowy pożyczki należy uznać za sprzeczną z zasadą swobody umów wyrażoną w art. 353¹ k.c., zgodnie z którą strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Ponadto zgodnie z art. 385¹ § 1-2 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Jeżeli postanowienie umowy nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 05 kwietnia 1993 roku w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. Urz. UE.L Nr 95, str. 29) warunki umowy, które nie były indywidualnie negocjowane, mogą być uznane za nieuczciwe, jeśli stoją w sprzeczności z wymogami dobrej wiary, powodują znaczącą nierównowagę wynikających z umowy, praw i obowiązków stron ze szkodą dla konsumenta. Warunki umowy zawsze zostaną uznane za niewynegocjowane indywidualnie, jeżeli zostały sporządzone wcześniej i konsument nie miał w związku z tym wpływu na ich treść, zwłaszcza jeśli zostały przedstawione konsumentowi w formie uprzednio sformułowanej umowy standardowej.

Natomiast zgodnie z art. 6 ust. 1 dyrektywy Państwa Członkowskie stanowią, że na mocy prawa krajowego nieuczciwe warunki w umowach zawieranych przez sprzedawców lub dostawców z konsumentami nie będą wiążące dla konsumenta, a umowa w pozostałej części będzie nadal obowiązywała strony, jeżeli jest to możliwe po wyłączeniu z niej nieuczciwych warunków.

W art. 7 ust. 1 dyrektywy postanowiono, że zarówno w interesie konsumentów, jak i konkurentów państwa członkowskie zapewnią stosowne i skuteczne środki mające na celu zapobieganie stałemu stosowaniu nieuczciwych warunków w umowach zawieranych przez sprzedawców lub dostawców z konsumentami.

Na tle stosowania powyższej dyrektywy, w wyroku z dnia 21 kwietnia 2014 roku ((...)) Trybunał Sprawiedliwości stwierdził między innymi, że 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie stosowaniu uregulowania krajowego, takiego jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które w kontekście postępowania upadłościowego, po pierwsze, nie zezwala sądowi, przed którym toczy się owo postępowanie, na badanie z urzędu ewentualnie nieuczciwego charakteru warunków umowy, z której wywodzone są wierzytelności zgłoszone w odnośnym postępowaniu upadłościowym, nawet jeśli sąd ten dysponuje niezbędnymi ku temu informacjami na temat stanu prawnego i faktycznego, a po drugie, zezwala temu sądowi na zbadanie jedynie niezabezpieczonych wierzytelności, i to jedynie w oparciu o ograniczoną liczbę zarzutów dotyczących ich przedawnienia lub wygaśnięcia.

Trybunał wskazał, że skuteczna ochrona konsumenta nie mogłaby zostać osiągnięta, gdyby sąd krajowy nie miał kompetencji do dokonania z urzędu oceny poszanowania wymogów wynikających z norm prawa Unii obowiązujących w dziedzinie ochrony konsumentów.

W rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. za sprzeczne z dobrymi obyczajami należy uznać m.in. działania wykorzystujące niewiedzę, brak doświadczenia konsumenta, naruszenie równorzędności stron umowy, działania zmierzające do dezinformacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Chodzi

więc o działanie potocznie określane jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 stycznia 2011 r, (...)).

Uzasadnione wątpliwości Sądu budzi określenie w pozwie opłat związanych z realizacją umowy zawartej między pierwotnym wierzycielem a pozwanym w kwocie 641,03 zł. Powód nie sprecyzował w żaden sposób, co wchodzi w skład tych opłat. Z treści umowy z 22 maja 2014 roku wywnioskować można, że opłatami tymi jest m. in. koszt obsługi pożyczki w domu. Rzeczą Sądu nie jest natomiast „domniemywać”, z jakiego tytułu powód wywodzi swe roszczenie.

Koszt obsługi pożyczki w miejscu zamieszkania pożyczkobiorcy jest kosztem związanym z wykonaniem umowy, a nie z jej zawarciem. Jest świadczeniem dodatkowym polegającym na tym, że pracownik pożyczkodawcy przychodzi w określonych datach do pożyczkobiorcy i odbiera od niego raty. Powód pomimo stosownego zobowiązania nie wykazał kosztów obsługi pożyczki w domu, ani nie wskazał, co wchodzi w ich skład. Na Sądzie natomiast nie spoczywa obowiązek prowadzenia postępowania dowodowego w kierunku ustalenia rzeczywistych kosztów poniesionych przez pierwotnego wierzyciela w związku z zawartą umową pożyczki. Okoliczności te powód jako podmiot profesjonalny winien wykazać zgodnie ze spoczywającym ciężarem dowodu.

Powód nie wykazał żadnych opłat związanych z realizacją umowy między pierwotnym wierzycielem a pozwanym. Wskazać trzeba, że nie jest rolą Sądu ustalanie, w jakiej wysokości pożyczkodawca był uprawniony naliczyć opłaty od udzielonej pozwanej pożyczki. To powód winien wykazać kryteria, jakimi kierował się ustalając określone koszty dodatkowe i właściwie uzasadnić konieczność naliczenia wynagrodzenia w tej właśnie wysokości, której to powinności powód nie sprostał.

Tym samym powództwo w zakresie 641,03 zł tytułem opłat związanych z realizacją umowy między (...) Finanse Sp. z o. o. w W. a pozwanym podlegało oddaleniu. Tym samym na rzecz powoda należało zasądzić kwotę 1.679,40 zł (2,320,43 – 641,03 zł). O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. Powód poniósł następujące koszty: 100,00 zł opłata sądowa od pozwu, 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa, 900,00 zł wynagrodzenie pełnomocnika. Razem koszty te wyniosły 1.017,00 zł. Powód wygrał sprawę w 72 %, dlatego należy mu się zwrot 732,24 zł z tytułu poniesionych kosztów procesu.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować;
2. odpis wyroku uzasadnieniem doręczyć zgodnie z wnioskiem
3. kal. 14 dni

G., dnia 08.04.2019 r.